

være saa forfærdeligt, om vi ikke fik Børnepligtsloven ud iaar. Denne Forfærdelse have vi overlevet eet Aar, uden at der er kommet saa forfærdelige eller sorgelige Følger ud deraf, og vi kunne derfor gjerne vente et Aar endnu. Lad os da see, om det nye Folkething, som kommer sammen, har en anden Opfattelse; det kan da maaskee med det Samme behandle Forslaget om alle Embedsmænd, men lad os ikke behandle disse Forslag stykkevis; det anseer jeg ikke for heldigt. Disse ere, som sagt, mine Grunde, og derfor har jeg stillet mig paa det Standpunkt, jeg her indtager. Jeg skal ikke forfølge denne Sag videre, men jeg nærer, som sagt, det Haab, at det Fleertal, der tidligere har vist sig for lignende Forslag, ogsaa denne Gang vil holde fast derved, selv om det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds denne Gang vil prøve paa ved sin Dvertaleseskunst at faae Folkethinget til at gaae ind paa hans som Medlem af Fleertallet i Fællesudvalget indstillede Forslag. Jeg vil haabe, at de Herrer ville lade hans Ord gaae lydlose forbi, men derimod lade de smukke Ting, han selv har sagt om Lighedsprincippet, trænge ind igjennem Dregangen istedetfor det, han har ifinde at sige idag. Dette er mit sidste Ord til dem, mine Herrer!

Ordføreren: Det er ingenlunde min Mening at ville yttre mig om, hvad den ærede sidste Taler nu berorte, thi det ærede Thing veed, at jeg er fuldstændig enig med ham i Alt, hvad der kan anføres som Grund for Geistlighedens Børnepligt. Derimod har jeg ønsket Ordet, fordi jeg i mit første Foredrag yttrede, at Princippet var reddet, men ved en Forglemmelse ikke kom til nærmere at forklare, med hvad Grund jeg udtalte dette, hvilket jeg blev mindet om ved Begyndelsen af det Foredrag, det ærede Medlem nu holdt. Jeg siger, at Princippet ligesaameget er reddet ved Fleertallets Forslag, som det vil være reddet, hvis det ærede Medlems Forslag vedtages; thi enten man sætter Frihed efter 8 Aar, som det ærede Medlem mener, eller efter 5 Aar, er Princippet accurat

ligemeget reddet. Saasnart vi nemlig faae en Regjering, der med Fordomsfrihed seer paa dette Spørgsmaal, ville vi opløse den Dag, da vi efter denne Betingelse ville faae ordinerede Mænd med til Tjeneste i Piniten, men saalænge vi have en Regjering, det være sig denne eller en følgende, der saa fordomsfuldt seer paa dette Spørgsmaal som den nuværende, faae vi ingen geistlige Mænd til Tjeneste, hvad enten vi sætte 8 eller 5 Aar. Jeg haaber, at Sandheden ogsaa her vil gjøre sig gjældende, at det rette christelige Syn paa Sagen, den rette fornuftige oplyste Mening ogsaa i en nær Fremtid vil gjøre sig gjældende hos Regjeringen i dette Spørgsmaal; saasnart dette skeer, vil det være Cultusministeren, vil det være Regjeringen magtpaaliggende ligefrem at faae Folk ordinerede i disse 5 Aar, for at vise, at den gamle forældede og fordomsfulde, jeg kunde næsten sige uprotestantiske, Betragtningssmaade nu er kastet bort; men dette naaes lige tidlig, hvad enten vi sætte 8 eller 5 Aar. Der er Bestemmelser i Loven, som medføre, at enhver friskindet og oplyst Cultusminister kan lade en Præst blive Soldat, og det er derpaa, jeg grunder min Paaastand om, at Princippet er reddet; men vil det ærede Medlem ikke indrømme dette, kan han heller ikke sige, at Princippet er reddet ved hans Forslag. — Der er endnu kun een Bemærkning af det ærede Medlem, hvorom jeg vil yttre et Par Ord; det er den, der angik de kommende Valg. Jeg er ganske enig med ham i, at, dersom denne Sag ikke nu bliver afgjort, vil den paa mange af Landets Valgtribuner i den kommende Sommer komme til at spille en Hovedrolle, og jeg er enig med ham i, at der efter al Sandsynlighed — videre kunne vi jo ikke komme — til næste Aar vil blive reist stærkere Modstand i Folkethinget i denne Sag end den, der er reist i det nuværende Folkething; men min Betragtning er ikke bygget herpaa, naar jeg er gaaet med til det foreliggende Forslag. Det er ganske vist rigtigt, at vigtige Spørgsmaal, som staae paa Dagens Orden, og som i det Hele taget gribe dybt ind i Samfundet, lægges til